

Ella Ray itt járt

Maybe tonight I'll call you
After my blood turns into alcohol
No, I just wanna hold you
[...]
We'll play hide and seek to turn this around
All I want is the taste that your lips allow
Ed Sheeran – Give Me Love

Mikor tavaly arra jártam, láttam, hogy egy szupermarketet építettek a Coltman birtokra. Jobban örültem volna egy játszótérnek, vagy könyvtárnak, vagy egy meghitt étteremnek. Mióta ez eszemet tudom a Coltman birtokon álló kúria teljesen elhagyatott volt. Azt mondták, szellemek lakják, pedig csak mi kiabáltunk ott éjszakánként.

Második osztályban azt a feladatot kaptuk, hogy rajzoljuk le a családjunkat. A kisöcsém akkoriban fulladt bele a fürdőkádba, és bár nekem akkor nyíltan még senki nem mondta el, tudtam, hogy már nem él. Ettől függetlenül úgy gondoltam, hogy még mindig a családjunk tagja. Szóval zavarba jöttem és teljesen kétségbe estem, így az óra végén a tanárnő nagyon leszidott, mivel egész délelőtt nem alkottam semmit. Jack is rossz jegyet kapott, mert a rajzán csak ő és én szerepeltünk. Nem emlékszem rá, hogy Jack valaha ne lett volna a barátom, és attól a naptól kezdve már egy család is lettünk.

Mikor kicsik voltunk, Jack mindig jobban szeretett mondókákat szavalni vagy dalocskákat énekelni, mint bújócskázni. A matek háziját mindig én írtam meg, ő pedig cserébe könyveket adott nekem kölcsön, amikről azt gondolta, tetszenének nekem. Kicsit később jöttem csak rá, hogy ezeket mind a könyvesboltból lopta, és a padlásukon gyűjtögette őket. Aztán egyik nap az apja megtalálta, és az egészet elégette. Jack nagyon dühös lett, és el akart szökni otthonról. Aznap éjszaka mentünk először a Coltman kúriába. Ez akkoriban volt, mikor az anyukám elmeógyógyintézetbe került. Nekem soha senki nem mondta el, hogy mi történt vele és hol van, az egészre csak évekkel később jöttem rá, mikor összeraktam a részleteket. Szerintem Jack végig tudta az igazságot, de nem árulta el nekem.

Onnantól kezdve akármelyikünk rosszul érezte magát éjszakánként, vagy nem tudott elaludni, vagy csak a másikkal akart lenni, elmentünk egymás házához, megdobáltuk a másik ablakát, és egy perc múlva már rohantunk is a Coltman birtokra. Ott aztán általában kikiabáltunk magunkból minden keserőséget, kételyt, és nagyon ritkán örömet. Mi egy percig se féltünk az állítólagos szellemektől, mert sokkal félelmetesebb dolgok vettek minket körül.

Egy idő után Jack maga is elkezdett versikéket írni, amiket aztán könyvekben rejtett el, hogy az emberek csak az után találják meg, hogy megvették a könyvet, és elgondolkozzanak, hogy ki és miért akarhatta, hogy elolvassák a verset. Jack szerette azt hinni, hogy ezzel egy kicsit megváltoztatja ezeknek az embereknek az életét. Ekkoriban már nem lopott a könyvesboltból, csak kölcsönvette a könyveket. Általában mindent kiolvasott egy vagy két nap alatt, és utána visszacsempészte a könyvet az üzletbe. Észrevette, hogy engem nem kötnek le annyira a könyvek, mint őt, ezért nem adott többé kölcsön könyveket. Én sokkal jobban szerettem dalokat hallgatni. Engem jobban lenyűgözött, ha valaki három percen tudott átadni egy üzenetet, mint hogyha 300 oldalon. Akkoriban rúgták ki az apámat a munkahelyéről, úgyhogy megkértem Jacket, hogy tanítson meg lopni, hogy lophassak lemezeket az üzletből, de azt mondta, hogy én annál jobb ember vagyok.

Aztán gimnáziumba mentünk. Jack azt mondta, minden meg fog változni, mert a könyvekben mindig azt mondják, hogy a gimnázium mindent megváltoztat. Azt hiszem Jack akkor csalódott először az irodalomban, mikor rájött, hogy nem minden igaz, amit a könyvekben írnak, és nem mindenkinek változtatja meg az életét a gimnázium. Számunkra minden ugyanolyan maradt: ugyanazokkal az emberekkel jártunk iskolába, akikkel azelőtt is,

és ugyanazt tanultuk, amit előtte is. Továbbra is én írtam Jack matek háziját, cserébe megírta az esszéimet a kötelező olvasmányokról. Jack belépett a filozófia klubba, és megismerkedett pár emberrel, akikkel azelőtt nem találkozott, pedig nagyon hasonló dolgokat szerettek. Nekem is bemutatta ezeket az embereket, de nekem sosem sikerült igazán megszeretnem őket. Nagyon sok bulit rendeztek, ami főleg abból állt, hogy egy garázsban üldögéltek, ahol vicces cigiket és címkétlen üvegeket adtak körbe. Eleinte nagyon kilógtunk onnan, aztán Jack kezdett beilleszkedni. A gimi első szemeszterében kezdett cigizni. Én a másodikban.

Akkoriban költözött be hozzánk apám korábbi főnöke, Bill bácsi. Apám nem sokat beszélt, főleg nem velem, úgyhogy nem tudtam pontosan, hogy miért. Bill bácsi mindig nagyon kedvesen viselkedett, udvarias volt, és rengeteg ajándékot adott nekem. Kaptam tőle egy nagyon drága CD-lejátszót, amire nagyon büszke voltam. Mikor Jack meglátta, ideges lett és azt mondta, adjam vissza Bill bácsinak. Akkor nem értettem, miért mondja ezt, de szerintem ő végig értett mindent. Azt tettem, amit Jack mondott, és visszaadtam Bill bácsinak a lejátszót, aki azt mondta, hogy soha többé nem találkozhatok Jackkel. Az után esténként kulcsra zárta a bejárati ajtót, és elrejtette a kulcsot, hogy ne tudjak kisurranni, és a Coltman birtokra menni Jackkel.

Fiatal és naiv voltam, mindent elhittem, amit nekem mondtak. Amikor először részegedtem le egy buliban, Jack fogta a hajam, miközben hánytam, hazakísért, és fedezett az apám előtt. Nem mintha ő annyira érdeklődött volna utánam. Az volt a szerencsém, hogy Bill bácsi nem volt otthon aznap, mert ő megbüntettetett volna, amiért Jackkel voltam.

Másodéves voltam, mikor egyszer Bill bácsi rajtakapott, hogy kimászom az ablakomon éjszaka. Visszarángatott, leültetett az ágyamra, ő pedig leült velem szemben. Próbált higgadtnak tűnni, de a hangjából érezni lehetett, hogy mennyire dühös. Azt mondta, ha még egyszer rajtakap, hogy akkor hagyom el a házat, amikor nem adott engedélyt, akkor nagyon megbüntetem majd.

Két hónapig nagyon óvatos voltam. Félttem a büntetéstől, ezért iskola után rögtön hazamentem, és nem mentem bulizni a filozófia klubbal, akiket nem is kedveltem. Jacknek nem mondtam semmit, de szerintem végig tudta, mi a helyzet. Aztán egy éjszaka, mikor frusztrálnak éreztem magam, és nem tudtam a Coltman birtokra rohanni, hogy kiordítsam magamból, kimásztam a tetőre, és rágyújtottam egy cigire. Bill bácsi aznap kétszer jött ellenőrizni, hogy ott vagyok-e, ami azt jelentette, hogy lebuktam, és ezért büntetést érdemeltem. Azt gondoltam, rászolgáltam a büntetésre, hiszen tudtam, hogy rosszat csinálok, és Bill bácsi sokkal azelőtt elmondta, hogy legközelebb már nem úszom meg. A büntetéshez az övét használta. Mikor végzett, azt mondta, hogy ez neki is majdnem annyira fáj, mint nekem. Könnyes volt a szeme, úgyhogy eszembe se jutott megkérdőjelezni, hogy nem így gondolja.

Jacknek nem mondtam semmit, sőt megpróbáltam még kevesebbet találkozni vele az iskolában is. Örültem, hogy lettek más barátai is, akik elvonták rólam a figyelmét. Így akkoriban kicsit el is távolodtunk, de egy idő után Jack zaklatni kezdett, hogy mi a baj, mintha nem tudta volna.

Bill bácsinak egyre kevésbé volt szüksége valódi okra ahhoz, hogy megbüntessen. Már elég volt, ha nem készítettem külön desszertet vacsorára, vagy ha nem vasaltam ki az ingjét, vagy elfelejtettem elmosogatni, máris elkezdte kihúzni az övét a nadrágjából. Egy idő után már nem sikítottam olyan hangosan, de elképzelni sem tudtam, hogy az apám nem hallotta mi folyik a mellette lévő szobában. Azt hiszem, akkoriban már semmi nem érdekelt. Reggel felkelt, este lefeküdt, a közte lévő időben pedig üveges szemekkel meredt maga elé, és néha félrebeszél.

Bill bácsinak egy idő után szokása lett, hogy a büntetés után simogatott és puszilgatott ott, ahol az öve kipirosította a bőröm. Aztán később már nem csak ott. Még később elhagyta az öves részt, viszont cserébe elvárt bizonyos dolgokat.

Akármennyire próbáltam, Jacket nem tudtam lerázni. Nem csak azért, mert nem engedett el, hanem mert én sem tudtam őt elengedni. Ott volt a bőröm alatt, mint valami láthatatlan parazita, akitől nem akartam megszabadulni. A nyári szünet utolsó napján, mielőtt megkezdtük volna a harmadik évünket a gimnáziumban, Bill bácsinak el kellett utaznia, úgyhogy Jack eljött hozzánk, és elhívott egy filozófia klubos bulira. Nekem nem volt kedvem menni, de Jack addig könyörgött, míg elmentem vele sétálni. Sosem terveztem, hogy elmondom neki, hogy Bill bácsi mit szokott velem csinálni. Tudtam, hogy fájtna neki. Szerencsémre aznap este nem is faggatott nagyon, inkább izgatottnak tűnt valami miatt. Bemásztunk a Coltman birtokra, és leültünk egymással szemben az elhagyatott nappali padlóján. Elmondta, hogy van egy meglepetése számomra. Nekem Bill bácsi kezdeti ajándékai jutottak az eszembe, amiket azelőtt adott, hogy éjszakánként besurrant a szobámba, és levette rólam a pizsamám. Egyre inkább el akartam mondani mindent Jacknek. Aztán előhúzott egy rongyos füzetet, és átnyújtotta nekem. Átvettem, és párszor megforgattam a kezemben. Látszólag csak egy régi füzet volt, ami párszor elázott, és majdnem szétesett a kezemben. Jack végig figyelte az arcomat, míg én a füzetet vizsgáltam. Aztán kinyitottam, és elolvastam az első oldalon lévő írást. Jacknek gyönyörű kézírása volt, olyasmi, mint az elnökök aláírása a múzeumokban látható fontos iratokon. Körülbelül fél órába telt mire végigolvastam a füzetet, ami tele volt versekkel.

Akkor tudatosult bennem, hogy Jack nem íróvá vált, hanem írónak született. És ezt még én is tudtam, aki semmit nem értett a költészethez. A sorai olyan természetesen hangoztak, mint hogy reggel feljön a Nap. Minden egyes mondata maga volt a daloló művészet, és én úgy éreztem, hogy ezeket a verseket még rengetegszer el akarom olvasni újra és újra.

- Hogy tetszik? – kérdezte kicsit aggodalmasan Jack.
- Ez fantasztikus, Jack...

Nem nagyon találtam a szavakat, még mindig a füzetet vizsgálgattam, mintha nem hinném el, hogy valóban létezik. Félttem, hogy akármelyik pillanatban csak úgy eltűnhet, és rájövök, hogy csak álmodtam az egészet.

- Neked írtam, Ella. Minden verset. – mondta Jack.

Hirtelen összedől a világ, de én állva maradtam. Mintha Jack védelmező karja végig védett és segített volna, hogy én épen maradjak. Minden addigi szava, tette és gondolata értelmet nyert. Jack verseket írt nekem, hozzám, rólam. Nem csak magát tette felejthetlenné, hanem engem is. Múzsává tett, és ezzel elérte, hogy ne kelljen többé azt mondanom, hogy Ella Ray itt járt, és nem hagyott semmilyen nyomot maga után. Megtette ezt ő helyettem. Jack volt a legjobb barátom, és pont ezért jelentett ennyire sokat nekem, amit írt.

- Szerelmes vagyok beléd, Ella. Csak szerettem volna, ha tudod. És megértem, ha most megijednél, de most már nem kell félned. Most már meg tudlak védeni mindentől. Ha akarod, soha többé nem kell hazamened. Elmehetünk innen, akár már ma éjjel. Odamegyünk, ahova csak szeretnéd.
- Nem kéne már a buliba lenned? – kérdeztem az első dolgot, ami az eszembe jutott.

Jack csalódottnak tűnt. Még tett felém egy lépést, de én hátráltam egyet. Így válaszul a feltett kérdésre bólintott, majd halk hangon folytatta:

- *Ma éjjel talán felhívlak, miután a vérem alkohollá változott. Én csak a két karomban tartani akarlak. Bújócskázhatunk még, mint mikor kicsik voltunk, és hihetjük azt, hogy az mindent megváltoztat. De nem fog. Soha semmi nem fog változni, ha nem teszünk érte. Minden amit akarok, annyi, hogy érezzem az ajkaid ízét.*

Jack minden szavában ott élt a költő. Úgy bánt a szavakkal, ahogy senki más, és úgy szerettem őt, ahogy senki más. Mégsem hiszem, hogy szerelmes voltam belé. Mindaz alapján, amit a popdalokból hallottam a szerelemről, a szerelemnek nem ilyennek kellett volna lennie, nem kellett volna ilyen érzéseket keltenie bennem. Mert egy ilyen bejelentés után képtelenség, hogy egy kapcsolat ne változzon meg véglegesen. Már semmi sem volt

ugyanolyan, mint azelőtt. Valami visszafordíthatatlanul megváltozott. Jack szerelmes volt belém, én pedig nem szerettem őt úgy viszont, ahogy megérdemelte volna. Számomra könnyebb volt meghozni a döntést, mint számára. Jack sokkal bátrabb volt, mint én: minden erejét összeszedte, és bevallotta nekem, mit érez, én meg cserébe eldöntöttem, hogy elbúcsúzom tőle. Olyan természetesen volt, hogy ezt kell tennem, mint a levegővétel.

Bár most már belátom, hogy velem volt baj, legalábbis a környezetemmel: egy elmebeteg anya és egy depressziós apa nevelt fel, akik hagyták, hogy egy biszexuális pedofil vegye át az irányítást az egykori családi otthonukban, ahol egy végzetes tragédia során meghalt a világ legédesebb kisfiúja. Nekem mindig ezernyi más dolog miatt kellett aggódnom, és Jack volt az egyetlen vigaszom. Ő hozott el először a Coltman birtokra, ő tanított meg biciklizni és fütyülni, ő dicsért meg életemben először. Sajnálom, hogy a legfontosabb dolgokat nem vele csináltam először: nem ő volt az első csókom, nem ő látott először meztelenül, és nem vele vesztettem el a szüzességem. Neki mindenben én voltam az első. Az az egyetlen éjszaka volt kettőnk különös kapcsolatának tetőfoka.

Azt hiszem, a regényekben sem fordul elő jobb befejezés, mint amit mi kaptunk. Másnap elkezdődött az iskola, de Jack már úton volt New Yorkba. Egy kiadónak nagyon megtetszett az egyik írása, amit elküldött nekik, és azonnal találkozni akartak vele. A tanév elején Bill bácsi is úgy döntött, hogy elköltözik. Ezzel azonban megint a csőd szélére kerültünk, és mivel az apám állapota súlyosbodott, engem nevelőszülőknél helyeztek el. Az apám még az év vége előtt meghalt. Anyámat érettségi után látogattam meg először. Elmondtam neki mindent, meséltem neki Jackről, Bill bácsiról, és apáról is. Úgy látszott, nagyon érdekli a történet, de szerintem nem ismert meg. Örült, mikor mondtam, hogy főiskolára megyek ösztöndíjjal.

Jack beváltotta az ígéretét, és még egyszer felhívott részegen. Elmonda, hogy minden művének én vagyok a hősnője, de most már többet tud a szerelemről, és ha én ezt akarom, akkor el tud engedni, de örökké szeretni fog. Megbeszéltük, hogy ha majd mindketten úgy érezzük, hogy találkozoznunk kell, akkor az úgy is lesz. Azóta nem beszéltünk.

Sokat gondolkodom mostanában arra, hogy mi lenne, ha újra találkoznánk. Azt hiszem, már semmi nem lenne ugyanolyan. Néha elolvasom a kritikákat a megjelenő könyveiről. Állítólag egyre laposabbak és elcsépeltebbek, az újságok legalábbis ezt írják. Én semmit nem olvastam tőle azóta. Azt is hallottam, hogy kétszer elvált. Néha gondolkodom rá, hogy mi lenne, ha örökké én maradtam volna a műzsája.

A rajz kettőnkéről még mindig megvan.